

MUKADDİME-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor" (1.) dersidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰی اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِیْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Dünyanın nasıl döndüğünü coğrafya açısından konuşmayacağımızı tahmin ediyorsunuzdur. Dünya olduğu yerde dönse onu bizim konuşmamız gerekmeyecek; topaç gibi başımızın üstünde dönüyor. Bunun için dünyanın nasıl döndüğü bizi çok ilgilendiriyor. Çocukların oynadığı bir topaç gibi başımızda dönen bu dünyayı anlamak zorundayız.

Bütün bu yapacağımız derslerin, ilmî çalışmaların çok iyi anlaşılması için bir örnek vermek istiyorum. Bir köy evi düşününüz: Dedesi, babası, çocukları, torunları evin içinde bir akşam yatmadan önceki son ev işlerini yapıyorlar; dinleniyorlar, çocuklar oynuyor, anne büyüklerin kahvesini yapıyor, güzel bir köy manzarası, başı ağrıyan bir çocuk var...

Bunlar evin içinde şen şakrak otururlarken düşmanları evin etrafını tutuşturmuşlar, haberleri yok. Bir ara biri dikkat ediyor, "bizim camın önünde herhâlde ateş yanıyor" diyor, camdan bir bakıyor ki ev dört tarafından tutuşturulmuş. Çıkalım diyorlar, kapının önü tutuşmuş; camdan atlayalım diyorlar, camın önü tutuşmuş. Dört tarafı tutuşmuş bir evin içinde şen şakrak bir hayat yaşarken bu aile, artık kaçamayacakları, çıkamayacakları bir evin içinde yanacakları zamanı bekliyorlar.

Eskilerin deyimiyle lâ teşbih ve lâ temsil, İslam topraklarımız neredeyse yüzde yüz buna benziyor. Etrafımızı ateşle çevirdiler ve biz evimizden haccımıza gidiyoruz, büyüklerin bayramlarda ellerini öpüyoruz, cenazelerde hatimler, törenler yapılıyor. Her şey yerli yerinde, iyi gidiyor ama azıcık camdan bakabilenler evin dışında bir daha bu evden yanmadan ve kül olmadan çıkamayacağımızı anlayacakları bir ateş çemberi görüyorlar.

Rabbimden milyarlarca kere dilerim, bu benzetmemde yanılmış olayım, inşallah yanılmışımdır. Ama ne yazık ki kardeşlerim, yanıldığımı hissedemiyorum.

Dünyanın nasıl döndüğünü anlamaya çalışmak için, bunu Allah Teâlâ'nın emri olarak hissetmeye mecbur eden beş nokta ve onların değerlendirmesi olan altı noktayı tespit etmek istiyoruz.

Birincisi; bugün ne kadar Müslüman var dünya üzerinde, net bir sayı bilemiyoruz. Bir milyardan bir buçuk milyara kadar tahminler var. Bunların ne kadarı Müslüman'dır, ne kadarı da kâğıt üzerinde böyle kayıtlıdır bunu da bilemiyoruz. İslam adına, din adına Allah'ın rızasını kazanmak için gayret etmiş, kurulmuş ne kadar kurum-örgüt vardır, çalışan, gayret eden, birlikte olmuş insanlar vardır, bu konuda da net bir bilgi bilemiyoruz. Ama çevremiz camilerle, derneklerle, bu amaçlı kuruluşlarla doludur.

Fertler veya kurumlar, cemaatler olarak -bu cemaatlerin adı vakıf olur, dernek olur, tarikat olur, her neyse- adeta herkesin bir kutusu var, o kutusuna sığdırabildiği kadar İslam alıyor. Bir metreküplük bir kutusu olanlar o kadarlık İslam istiyorlar.

Kimi cami, iş, ev diye bir üçgen çizmiş; onu aşmıyor. Kimi cami, iş, ev, vakıf diye bir dördüncü madde ilave etmiş; onu aşmıyor. Âlemler için gelmiş, cinlerin bile içinde bulunduğu büyük bir

kâinatın dini için bir köydeki cami ile caminin yüz metre ötesindeki tarla ve onun da elli metre dibindeki bir evle daraltılmış Müslümanlık, İslam'ın fotokopisi bile olamaz.

Bugün İslam'ın kâinat dini, yarın Merih'te hayat olursa Merih'e de taşınmak için gönderilmiş bu dini ev, iş ve camiden başka bir yere taşıyamayan nesil ve dünya çaplı kafa taşımak zorunda olduğuna inananların da bunlarla beraber yaşamak zorunda olduğu bir ortam. Bu birinci noktamız. Delirmemek ve vurdumduymazlığa verip "ne olursa olsun" deyip bir kenara çekilmemek için Allah'a sığınmaktan başka çaremizin olmadığı bir ortamdan söz ediyoruz.

İki: İnsan unuttandır. Hatta insan kelimesi nisyandan yani unutmaktan gelir denir ama bazı şeylerin unutulmuyor olması lazım. Bugün namazlı niyazlı insanların bile çocuklarının hiç olmasın şöyle üç ay İngiltere'de bir kalması için canhıraş gayret ettikleri bir dünyada ümmet-i Muhammed'in perişan hâlini; Çanakkale, Basra, Musul, Mekke, Medine, hilafetin ilgası, ümmet-i Muhammed'in bin parçaya bölünmesi, Kudüs'ün İsrail'e depo olarak emanet edilmesi gibi, ümmet-i Muhammed'i yok denecek duruma getiren bu büyük afetlerin planlama ve uygulayıcısı olan İngiltere'nin sanki böyle bir geçmişi yokmuş gibi ortağımız, eğitim merkezimiz, stratejik işbirlikçimiz olarak kabullenilmesini kabullenemiyorum.

Çanakkale'yi nasıl unuttur insanlar, bunu anlayamıyorum. İngiltere'den alınacak ilmin onca hıyanetine ve insanlık için asırlardır kin kusan, kendisinden başka herkesi sömürgesi olarak gören, bunda da bir sakınca görmeyen İngiltere'nin, değil ümmet-i Muhammed'in, insanlığın düşmanı olduğunun unutulmasına anlam veremiyorum. İngiltere'yle şüphesiz sadece Britanya'yı kastetmiyorum.

Meşhur Batı medeniyetinin beşiği olan İngiltere'yi kast ediyorum. Ve insanın unutkanlığının simgesi olarak İngiltere ve İngiltere'yle bağlantıyı kullanıyorum yoksa konum sadece İngiltere değil. Hani diyelim ki bizim ilçemize gelen zalim bir kaymakamı unuttuk, affettik. Çanakkale hâlâ gözümüzün önündeyken İngiltere'yi nasıl unuttur biz?

Nasıl İngiltere'ye çocuklarımızı güvenle gönderebiliriz, hatta kız çocuklarımızı? Çanakkale'de altı ay kaldılar da bizim medeniyetimiz yerle bir oldu, Osmanlı'mızı kaybettik de benim kızım altı ay İngiltere'de kalsa neler kaybederim, bunu niye düşünmüyoruz? Anlayamadığım ikinci madde budur. Bu dünyanın İngiltere'ye rağmen nasıl döndüğünü anlamak için böyle bir ders bloğu yapmak gerekir diye düşündüm.

Böyle bir ders yoğunluğuna girmeme neden olan üçüncü neden; hangi cüretle ve hangi hakka, hangi saygıya sığınarak insanlar bir köşesinden tutulmuş İslam'ı İslam kabul ediyorlar, bunu anlayamıyorum. Avamdan insanların, ben sadece namaz kılabilirim gerisini Allah affetsin, demesine bir mana veriyorum. Ne bilsin adam ayrıntısını? Sen namaz kıldığına bile şükret. İmanın esaslarına inanıyor, namaz da kılıyor "hay Allah razı olsun" de gitsin. Ama İslam için kurumlar oluşturan, merkezler kuran, nesiller yetiştirdiğini söyleyen birisinin Allah'ın dininin a, b, c diye farklılaşmış bölümlerinden iki tanesini alıp gerisiyle uğraşanları boş işlerle uğraştırıyor kabul etmesi, rüyada bile görsem, rüya olması bile çıldırtacak bir şeydir.

En yaygın örneğiyle, zikir ehli olmak Müslüman olmanın gereklerindedir. Mümin zikir erbabıdır. Namaz gibi, oruç ve hac gibi... Aynı şekilde cihat da böyledir. Hatta ve hatta Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yaşadığı ve yaşanmasını emrettiği Müslümanlığa baktığımızda,

hurma bahçelerinde çalışmak da zikir gibi bir iştir. Çünkü İslam hayatın dinidir. Hayatın bir parçasını İslam'dan koparmak şıktır. Allah'a ortak koşmaktır. Bunu hiçbir Müslüman yapamayacağına göre bütün Müslümanlar'ın, bütün İslam'a sahip olması gerekmektedir.

İslam'ın bütününe sahip olmak, yaşayabildiğin kadar yaşayabilmek ama iddia ve beklenti olarak İslam'ın bütününe sahip olmak gerekmektedir. Filancalar tarikat erbabı oldukları için, bizim makul gördüğümüzü makul görmedikleri için batıl; onların penceresinden bakıldığında bu taraf batıl ve yüz oluşumun yüzünün birbirine batıl dediği batılıcılardan oluşmuş bir Müslümanlık olur mu acaba?

Ashab-ı kiram, İslam'ın tamamını tutup Allah'ın rızasını kazandılar. Biz İslam'ın bir, beş, üç emelini veya amelini tutup "budur İslam" adeta da "bundan fazlası gereksizdir" demeye gelecek refleksler içinde nasıl olabiliriz? Böyle dönen dünya, içindekileri sallayarak dönen dünyadır. O zaman bu dünyayı bu şekilde yani İslam'ı bir köşesinden tutuyor gibi yapıp yaşamamızı kabul etmediğimizi ilan lazım.

"Biz İslam'ı Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme indiği günkü gibi istiyoruz" diye ilan edelim, melekler bizi böyle tescil etsinler. Kıyamet günü eksik Müslüman olarak diriltilsek bile maazallah hayallerimiz, beklentilerimiz, çırpınışlarımız, gece uykularımızı kaçırarak arzularımız eksik Müslümanlığa değil Veda Hutbesi'yle tamamlanmış İslam'ın hasretiyle dolu bir Müslüman'dı diye Rabbimizi bize şahit tutalım. Meleklerini üzerimizde şahit tutalım. Bu, derslerin yapıma ihtiyacının üçüncü nedenidir.

Dördüncü neden: En kötü durumdaki bir Müslüman erkek veya kadın öldüğünde şu ana kadar ben, "bu mendebur adam, cennete mennete gireceği yok, bari cennetin kenarında bir yerde, kimseye uygun görünmeyen bir yere koysalar bunu" dendliğini duymadım. Ölmeye görsün, herkes hemen Müslüman ve cennetlik. Hele bir ölse... ölmediği için cennete giremiyor. Hem de Firdevs-i Âlâ'dan Adn cennetlerine kadar. Cennet herkesin mübarek.

Cennet sebebimiz İslam'dır ama İslam'a hizmete gelince hocalara, cennete girmeye gelince hocalardan önce herkese. Bu makul mü? Buna bir Müslüman "eh olabilir böyle bir şey" der mi? Niye cennet herkesin oluyor da cennetin sebebi olan İslam'a hizmet etmek sadece hocaların, vakıf görevlilerinin ve kendini bu işe feda etmiş bir yığın insanın oluyor? Niye hepimiz becerebildiğimiz kadar -dinimize hizmet etme açısından- onu sahiplenme ihtiyacı hissetmiyoruz?

Elbette "madem dinime hizmet edeceğim ben de ezan okuyayım" deyip bir mahallede üç yüz Müslüman varsa bir akşam vaktinde üç yüz ezan okunmayacak. Elbette ezanı bir kişi okuyacak. Elbette namazımızı bir kişi kıldırarak. Elbette üç kişi bize Kur'an öğretecek ama hepimiz her işin neresinden desteklemeye Allah bana bir kabiliyet veriyse oradan onu desteklemek için mücadele ediyor olmamız lazım. En azından o heyecanla olmamı istiyor Allah ve Peygamberi.

Burada bir hadis-i şerifi bu mantıkla, iyi tefekkür etmek için hatırlamak istiyorum. Ne buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Cihat etmeden veya cihadı tefekkür etmeden" yani bir cihat beklentisi ve bir cihat özentisinde içerisinde olmadan ölmeyi mümine yakıştıramıyor. Böyle bir insan öldüğü zaman onu nifak türü bir ölüm gibi görüyor. Öbür taraftan da bakıyoruz ki samimi bir şekilde cihat etme arzusu içerisinde olan mümine de şehit olurum diye bir beklentisi varsa ama Allah da nasip etmediyse, yatağında ölüyorsa Halid bin Velid gibi şehitlik payesi nasip ediyor. Yatağında ölüyor, şehitlerle diriliyor.

Demek ki Rabbimiz bizi olumsuzdan kaçarken veya olumlu faaliyete giderken bir özenti içerisinde görmek istiyor. İslam'a hizmeti, İslam'a hizmet maksadıyla tesis edilmiş kuruluşları niye üç-beş kişiye havale edip de kendimiz sadece bunun propagandası veya reklamı üzerinden yaşamayı uygun buluyoruz? Bu beni ayağa kaldıran, uykularımda rahatsız eden dördüncü hissiyatımdır.

Beşinci maddemiz, dördüncünün bir uzantısı gibi. İnsanlar; yeryüzünde Allah'ın kulları olması açısından müminler, kâfirler ve münafıklar diye üç gruba ayrılır. Müminler Allah'ın dini için yaşayacaklarına iman etmiş insanlardır, kâfirler de Allah'a iman etmedikleri için düşman cephesinde kalmışlardır, düşmanlıklarının gereğini yapacaklardır. Münafıklar da ekonomik ve sosyal çıkarları nerde olmalarını gerektiriyorsa orada olacaklardır. Bunda bilmediğimiz bir şey yok, tereddüt edilecek bir şey de yok.

Ancak kardeşlerim, -akide kitaplarımızda bulunmayan bir ayırım bu ama- gördüğümüz manzaralar karşısında bu asrın müminlerini de ne yazık ki ikiye ayırmak istiyorum. Samimi müminler ve kelepurcu müminler.

Hangimiz bu tasnifin neresindeyiz bunu bilemeyeceğim, başta da itiraf ettim, bu bir akide kitabından alıntı değildir. Bu, yaşadığımız bu vurdumduymaz ortamın beynime kazıdığı hissiyattır. İmanına hizmeti imanının gereği olarak algılayanlar ve mümin olduğu için melekleri kapısında bekleteceğini zannedenler. Kayıt esnasında mümin tarafındayım diye form doldurduğu için mecburen meleklerin onu cennete sokacağını ve bunun için de ölmesini dört gözle beklediklerini vehmedenler. Mümin insanların bu iki gruptan birine ayrılması gerekiyor zannediyorum.

Ben, Rabbimin meleklerinin beni imanına hizmet etmek değil imanından kendisine hizmet bekleyen kelepurcu bir mümin olarak görmemelerini istiyorum. Bunun için kendi nefsim, mümin kardeşlerime, sözümün dinleneceği her yere bir ses göndereyim, bu ses insanlar arasında bir dönüşüm nedeni olsun. Artık topluca hepimiz imanımıza hizmet edelim.

İmanımızdan nasıl hizmet bekleriz biz? Faturasını ödemediğimiz, uğruna canlar vermediğimiz, mallar feda edemediğimiz vaktimizden, zevklerimizden, evlatlarımızdan, eşlerimizden feragat etmeye razı olmadığımız imanımızın sadece form doldurduğumuz için, müminlerden olmayı lütfedip kabul ediyorum der gibi, bir form doldurduğumu kabul ediyorum der gibi form doldurduğumuzu zannederek sonra da Havz-ı Kevser'de Peygamber'le buluşmayı nasıl hayal ederiz?

Bu hayalimizle vatanlarından hicret eden, analarından-babalarından ayrılan, Bedir'de babalarına, dayılarına kılıç kaldıran, aç kalmaya, üzerlerindeki gömleklerini bile Allah için vermeye razı olan, bu büyük işleri yaptıkları Kur'an'ın şahitliğiyle belgelenmiş yani imanları için kâinatı yakmaya hazır ashab-ı kiramla biz nasıl bir arada olacağız kıyamet günü? Neyimiz nelerine benzeyecek?

Namazdaki huşumuz mu onların huşusuna benzeyecek? Yani amellerimizi benzetemedik bari emellerimizi niye benzetmeyelim? Amelimizin benzemesi zor, diyelim Uhud'a gidemiyoruz. Uhud emeliyle niye yaşamayalım ki? Fedakârlığımızı beceremedik diyelim, onlar nesillerini feda ettiler Allah'a ve Peygamberi'ne, edemeyince oturup ağladılar, şehit olmak bana nasip olmadı diye çocuklar gibi ağladılar. Bari onların sevgisi, onlar gibi olma arzumuz ve emelimiz bulursa da yer yer küçük çapta da olsa Allah için böyle şeyler yapıp, yapmayı arzu ettiğimizi meleklerle ispat edip Müslümanlık hayatımıza devam etsek, diye düşünüyorum.

Ne yazık ki kardeşlerim, görüyorum ki ağır ağır laflar ettikleri hâlde -ettiğimiz hâlde, kendimizi bunun dışında görmemiz ayıp olur, yakışmaz. Hakikat böyle- küçük işler yapmakta bile zorlanıyoruz, bu da bizi imanına hizmet edenlerle imanından hizmet bekleyenler tasnifine mecbur ediyor. Şüphesiz, yeryüzü henüz, Allah deyince bütün tüyleri diken diken olanlardan arınmış değildir. Öyle olsa zaten dünya çökerdi. Allah'ın kulları var. Var ki hâlâ rahmet iniyor. Ama beklentimiz ya da buradaki sıkıntımız; neden biz de öyle olmayalım, imanımız için her şeyi ödemeye, her fedakârlığı yapmaya hazır olarak imanı için yaşayan müminler olmayalım? Ne engelimiz var, niye imanı bizim için yaşatıyor olalım? Bu ne kötü görüntü, ne çıkmaz sokak yürüyüşü bir yürüyüşür.

Kardeşlerim,

Söze başlarken teşbih yapmak bakımından dedim ki, bir köy evinde mutlu oturan insanlar camdan bir bakıyorlar ki evin dört tarafı düşmanlar tarafından tutuşturulmuş; atlasan yanacaksın, atlamasan içeride yanacaksın, bağıyorsun herkes uyuyor, kimse duymuyor. Duyan da kulak asmıyor, çocuklar ağlıyor, babalarının eteğine yapışmışlar. Baba “ben ne yapayım, kendi canımı kurtaramıyorum” diyor.

Böyle bir sahnenin tiyatrodan oynandığını düşününüz. Bu, ümmet-i Muhammed'in Mekke-Medine'sine varıncaya kadar bütün topraklarındaki Müslümanlar'ın maalesef yaşadığı acı manzardır, dedik ve bu manzaraya rağmen beş şey tespit ettik. Olayların listesini saymama gerek yok. Bir gün sadece dünya ajanslarından geçen haberlerin içinde mutluluk veren haberlerin kâfirlere aitlik oranına bakın, üzücü haberlerin -kazasından, cinayetinden yangınına kadar- müminlere ait olanına bakın.

Müminlerin durumunu anlamak, ümmetin durumunu anlamak bakımından sadece bir günlük haber özetlerini izlemek yeterli.

Altıncı madde: Başımızın üstüne konmuş dünya topaç gibi döndürülüyor. Ümmet olarak bu manzaranın, dünyanın bu dönüşünün, bu yörüngesinin de bizim beynimizin üstü oluşunun bu zamanda karşımıza çıkan sonucunu değerlendirmek istiyoruz.

Mümin dünyanın bir akıl depremi geçirmekte olduğunu görüyoruz. Akıllar deprem geçiriyor. Evet, hâlâ iman, meleklerle iman, ahirete iman yerinde duruyor ama bir deprem geçiriliyor. Nasıl depremde insanlar elindeki çantayı atıyor, demire tutunuyor, suya atıyor, üçüncü kattan atıyor... akıllar deprem geçiriyor. Bu geçirilen depremde kardeşlerim, iki büyük sonuç ortaya çıktı:

Birincisi, Allah'a itimadımız sarsıldı. Bu işin hiç lamı cimi yok. Günde üç bin defa kelime-i tevhit getirmiş adam bile imanı ile ilgili endişe taşımaktadır. Mevcut kaos ortamını oluşturan şeytan güçlerinin de zaten aradıkları şey buydu. “Derdine katlanılmaz” bir İslam dedirtmek istediler. Belki namazı kılınır ama çilesi çekilmez bu İslam'ın; sonunda bunu dedirtmek istiyorlar.

Geldiğimiz noktada başta Allah'a iman esasları ve Kur'an'ımızın bizden istediği şeyler olmak üzere ciddi bir şekilde ümmet-i Muhammed akıl depremi geçirmektedir. Bu akıl depreminin en tabii sonucu olarak imanımız sarsıntı geçirdi, binalar çatladığı gibi iman çatırdadı. Müslümanlar, kendilerini sıkboğaz eden küfre ve kâfirlere karşı kıyam ile cihat edip topraklarını, dinlerini korumaları gerekirken Peygamber'lerinden kopmaya çalıştılar.

Küfrün saldırıları karşısında kimi “kader yoktur” dedi, böylece her şeyin düzeleceğini, şer güçlerin de İslam'ı rahat bırakacağını düşündü. Kimi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi yok

durumuna getirecek şekilde “bırakın hadisleri” dedi, “ne Buharîsi ne Müslimî” dedi. Ümmeti bin dört yüz sene izzetiyle bu günlere taşıyan en temel dinamikleri yok sayma iddiasında bulundu. Bunu yaparken de aslında ümmet-i Muhammed’i dışladığı için değil ama deprem esnasında akli yerinden oynadığı için ümmetin mütefekkirleri ve önder kadro, “etmeyin arkadaşlar, endişelenmeyin, kaosa gerek yok, heyecanlanmayın, herkes yerinde otursun, bizim binamız sağlamdır” diyeceği hâlde “alın çocuklarınızı, tekkeye kaçın, bizim vakfa gelin, şuna gerek yok, buna gerek yok” deyip sahiplenmesi gereken şeylerden kurtulmaya çalıştılar.

Yukarıda saydığımız sonuçların en ağırı oldu bu. Ümmet-i Muhammed iman açısından ciddi bir beyin sarsıntısı geçiriyor. Bin dört yüz senedir en ağır şartlarda, Çanakkale’de, Moğol istilası altında bile ümmet-i Muhammed’in değil taviz vermeyi, ulu orta bir caminin bahçesinde konuşmayı bile kabul etmedikleri, asla diline dolamadıkları şeyleri, konuşanı zındık diye Bağdat’ta kendilerinden dışladıkları konuları Müslümanlar ‘Allah rızası için’ konuşur oldular.

Sadece bir örnek bakımından söylüyorum, yoksa bu çözüm değil şüphesiz. Kabir azabı yoktur niye der Müslüman, onlarca hadisi inkâr ederek? “Kur’an’da kabir azabı diye bir ayet yoktur” diyor. Evet, Kur’an’da “Ey Türkiye’de yaşayan, Batı kültüründen etkilenmiş Müslümanlar! Siz de bilin, kabirde azap vardır” şeklinde bir ayet yok.

Ama kabir azabı diye ayetler var. “E bizim ismimize gelmedi bu ayet” der gibi, Kur’an’da yok bu, diyor. Müslüman şöyle niye düşünmüyor: Diyelim ki kabir azabı yok. Yoksa yok, zaten biz bir suç işlememiştik. Varsa kabir azabı ve sen bunu inkâr ediyorsan ne yapacaksın? Nekir-Münker herkese iki tekme vururken “sen beni de tanı mıydın zaten” deyip sana dört tekme vurursa ne yapacaksın kıyamet günü? Ne yapacaksın kabirde? Ümmet-i Muhammed kabir azabını inkâr etse ne geçer eline?

Bütün ümmet, milyarlık ümmet oy birliğiyle, icma ile karar ettik diyelim: Kabir azabı yok. Kabul ettik, oy birliği ile kaldırdık sözcüğü. Yarın topraklarımızı işgal eden şeytan güçleri çekip gidecekler mi? Alkol kalkacak mı yoksa daha fazla mı yayılacak? Mezarın ürkütmediği müminleri daha ciddi namaz kılar mı göreceğiz? Bu kadar tefekkürü bile niye yapamıyoruz? Çünkü deprem geçiriyoruz.

Deprem esnasında “dik durmak istiyorum” desen de dik duramazsın çünkü zeminin oynuyor. Bu sebeple Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in ilerde konuşacağımız hadislerinden birini şefaatine nail olmak umuduyla burada zikrediyorum: “Avucun içinde ateş koru taşımak gibi zor bir zaman olacak –din açısından.” Ha dindar kalıyorsun ha avucunda ateş tutuyorsun, bu ümmetin böyle zor günleri olacak.

Şimdi o günler değildir inşallah diyorum. Çünkü bu süreci geçirmek çok zor. Ümmet-i Muhammed’in bu ağır depreminde, akıl depreminde başımıza gelen felaketler, depremin nedeni olan düşmanlarla uğraşmak yerine bize ev bırakan babamız-annemizle uğraşiyor gibiyiz. İşte kabir azabının inkâr edilmesi bu.

Ümmet-i Muhammed’in hiçbir fırkası, “lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah” diyen hiç kimse bugüne kadar, “Müslim yalan söyledi, Buharî yalan söyledi” demedi. Ama şimdi ümmet adına ortaya çıktığını ve ümmet-i Muhammed’i kurtaracak büyük şahsiyet olduğunu zanneden, bu rüya ile gece yatağından kalkanlar kâfirleri ve şeytanı kakkahadan çıldırtacak kadar mutlu edecek şekilde

“Müslim Yahudi'nin Telmut'undan almış bunu” diyebiliyorlar. Ümmet-i Muhammed'in en saf kaynaklarının Yahudi kültüründen alıntı olduğunu iddia ediyorlar.

Ben onların şahsını konuşmuyorum, beni bu deprem ilgilendiriyor. Ortada büyük bir deprem var. Bu deprem beyinleri sarstı. Şimdi burada Rabbim bizi korusun diye bu dünyanın nasıl dönüp döne döne başımızı da çevirdiğini konuşma ihtiyacı hissediyorum. Öyle düşünüyorum ki bunları konuşmazsak şu bizi dinleyen gençlerden veya sesimizin daha sonra ulaştığı gençlerden birisinin de başı dönerse Allah benden sorar diye korkuyorum.

Kardeşlerim,

Biz sağlam bir kolona tutunduk yıkılmamaya çalışıyoruz inşallah. Buharî'ye, Müslim'e, şeriatımızın Kur'an'ına tutunduk elhamdülillah, yıkılmamaya çalışıyoruz ama sarsılmadığımız söylenemez. Neden? Çünkü onlarca hadisi bizzat okuduğum hâlde ben, “yahu bu adam niye böyle söylüyor acaba” diye merak ediyorum. “Hadi oradan mendebur, ne diyorsan de!” diyemiyorsun. Çünkü sallanırken sen de sallanıyorsun, sadece o sallanmıyor. Geminin üzerinde olduğumuz için dalgalar gemiye vurdukça onun üstündeki her yolcu bundan etkileniyor.

Bu derslerin asıl önemli bölümü; ümmet-i Muhammed'in, İslam'ının geleceğine itimat sorunu var. Ümmet-i Muhammed yeniden bir İslam; halifesi başında, devleti kaim, ezanları gür, şeriatı ile hükmeden yeni bir İslam hayatı olabileceğine itimadını kaybetmek üzeredir. Bu elbette imandan kaynaklanıyor. İman deprem geçirinca imanımızdan dolayı “her şey Allah'ındır, mülk Allah'ındır, kâfirlerin ipini uzatan Allah'tır” diyen iman kaidelerimiz de sarsılınca, “olmaz artık, bitti bu iş” gibi ancak cahilin söyleyeceği bir kanaate ulaşılmıştır.

Sadece -ileride konu olarak gelecek inşallah- bir benzetme ve bugünle kıyas etme bakımından söylüyorum: Bugün yaşadığımız İslam topraklarında bir haber bültenini on defa dolduracak kadar vahim facialar, Uhud'da bir günün öğleyle ikindisi arasına sıkışmıştı.

Kâinatın en değerli, en şerefli, en ulvi insanı olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek vücudunun yara aldığı, hatta bir ara “öldürüldü” dendiği büyük Uhud faciamız. O facia üç saat kadar sürdü. Bütün o meşhur, bildiğimiz Uhud, altı saatlik bir savaştır. Zaten üç saati müminlerin galibiyeti, üç saati kâfirlerin saldırısıyla geçti; ikinci vakti bitti.

Bu üç aşağı beş yukarı altı saatlik zaman diliminin o son üç saati bu yaşadığımız zamanın makro şeklidir. Zaman ve mekân olarak daraltılmış bir durumdur. Çünkü kaç bin Müslüman, bir Hamza bin ebi Talib yapar? Hamza'yı ölç, kaçımız Hamza kaçımız Musab ederiz?

Şu dünyada hizmetimiz, sadakatimiz, Resûlullah'ın üzerindeki şahitliği **أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ** diyen ayete bakılarak kim Musab eder? Orada yetmiş Allah dostunun yere düştüğü daraltılmış sahneyi genişletin arkadaşlar; Uhud, zamanımızın Suriye'sinden daha acıdır. Çünkü başında Peygamber aleyhisselamın kendisi var, adı falan değil sadece, kendisi var. O sahne bazı sahabeleri şu şekilde bir kanaate düşürmüştü: “Yahu peygamber de öldürüldüyse bu iş bitti demektir...” Henüz daha İslam'ın devletinin kurulduğu üçüncü senesinde Peygamber'in öldürüldü. İslam gitti diye düşündüler. Rabbimiz kitabında bu düşünceyi, **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ** diye adlandırdı.

İşte arkadaşlarım! Altıncı sonucumuz; bu büyük akıl depremi sonuç olarak Müslümanlar'ın Allah'a itimadını sarstı. Kur'an-ı Azimüşşan'ı okunan, ölümlere faydası olan bir kitaba dönüştürttü. Gâvura kızıp Müslüman'dan intikam alan, papaza kızıp oruç bozan modeller oluşturttu. Yahudi'nin, Siyonizm'in hilelerine karşı kabir azabını inkâr etti. Müslim'e hakaret, Buharî'ye hakaret, Ebu Davud'a hakaret etti. Ahmed bin Hanbel'i yalancı durumuna düşürdü, dalkavuk duruma düşürdü.

Papaza kızdıysan papaz orada. Niye kendi orucunu bozuyorsun? Ama akıl deprem geçiriyor, yerinde değil akıl.

O zaman biz ümmet-i Muhammed olarak kardeşlerim, oturup abdesti ve tahareti öğrenmeyi imanımızın gereği olarak gördüğümüz gibi Rabbimizin "Cahiliye kafasına mı döndünüz?" deme tehlikesi bulunan İslam'ın geleceğine dair endişeleri de dünyanın döndüğünü ama bu dönüşte bizim başımız dönmeyeceğini ve Allah'ın izniyle dünya ne tarafa, nasıl dönerse dönsün yönünün Allah olduğunu bileceğiz. ~~ALLAH~~ Nereye giderse gitsin ipler ve otorite Allah'ın elindedir. Allah'ın dilemesi dışında hiç kimsenin bu kâinatta bir karınca ayağı kadar bile bir otoritesi olamaz.

Binaenaleyh, bugün İslam ezilen, Müslümanlar horlanan bir ortamda yaşıyorlarsa bu Allah'ın böyle bir dönemi geçirtmeyi kulları için murat etmesinden dolayıdır. Yoksa işin sonucu bu değildir, realite böyle değildir. Ama Rabbim Peygamber'ini huzurlu bir Veda Hutbesi okutmak için bile yirmi iki buçuk sene amansız bir mücadeleye soktu, ona da sonunda "tamamdır bu din" diye Veda Hutbesi okuttu. Peygamber'ine bile miraçtan geldikten sonra "miraç görmüş biri olarak şimdi sistemini kur" demedi Allah Teâlâ. Mücadelesi devam etti.

Bu kâinatta başka bir sistem mümkün değil, şu anda yaşadığımız ortam budur. Bu konuları konuşmak üzere epey bir ders yapacağız inşallah. Vaadim olsun, kendimden konuşmayacağım. Sadece ayetlerden, hadis-i şeriflerden, ümmetimin önder şahsiyetlerinden alıntılar yapacağım. Size yapacağım şey derlemek, Arapça'dan tercüme etmek, biraz daha izahı gerekirse izah yapmaktır inşallah. Küçük bir ikaz, uyarı, tembih, anlatım ön koşul, şart; ne anlıyorsanız onu zikredebeyim.

Kardeşlerim,

Bu dersler ağır derslerdir. Ancak not tutanların, not tuttuktan sonra da oturup onu özetleyenlerin bir şeyler anlayabileceği şeyler konuşacağız. Yer yer bir derste yirmi ayet okuyacağız. Yirmi ayet hakkında otuz-kırk çeşit yorum okuyacağız, değerlendireceğiz. Bir meselenin üçüncü, sekizinci, on altıncı maddesini konuşacağız. İkinci derse başlarken birinci dersin özetini yapacağız. On sekizinci derse geldiğimizde on yedi dersin özetini yapıp başlayacağız. Sekseninci derse inşallah geldiğimizde yetmiş dokuz dersi anlamadan sekseninciye başlamayacağız.

Burada adeta hacimli bir kitap yazıyoruz. Benim yapabileceğim bu kadar. Rabbimin önüne "çalışmak istedi" diye bir heyecanla çıkmak istiyorum. Sizin iradenize de karışmam, Allah nasip etmediyse ben zorla da size veremem.

Ama ben çalışacağım, gayret edeceğim, yüzlerce kitap okuyup tefekkür edeceğim, ediyorum. Bir seneden fazla zamandır planlıyorum bu dersleri. Uzuna hesap yatırımı yapamayan, bir ders anlayıp onunla çekip gidecek olan için bu dersler ağırdır, boşuna vakit zayi etmeyin, vakit israfı haramdır. Bunu baştan ikaz edeyim.

Müslüman ümmeti ve İslam'ı konuşacağız. İlk bölümde giriş yapacağız, mukaddime diyelim. Sonra ümmetimizin geçmişini ve kıyamete kadar olan geleceğini ikinci konu olarak konuşacağız. Üçüncü olarak bu ümmetin değişmez değerlerini-esnek değerlerini konuşacağız. Nerelerde ümmetin esnememesi gerekiyor; sabit depreme rağmen korumamız gerekiyor. Nereleri de "Selahaddin Eyyubî'nin çağına göre farklı, Sultan Fatih'in çağına göre farklı idi, bize göre de böyle olabilir" diyeceğiz.

Değişebilir-değişemez değerler olarak 'değerler'i konuşacağız, bu ümmetin içinde sapma ve kayma neden oluyor, hangi noktalarda kaymalar oluyor, bu kaymalara karşı kendimiz için, nesiller için, ümmetin geleceği için ne tür tedbirler almamız lazım, bu başlığı açacağız.

Bu ümmetin ashab-ı kiramdan bu güne kadar gelen gruplaşmalarında hangi gruplar oldu, bu gruplar neler verdi, nelere, hangi sonuçlara sebep oldular, gruplaşmalara karşı neler yapılabilir; bunu konuşacağız ve Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in şiddetle bizi ikaz ettiği fitnelerden söz edeceğiz.

Kâfirlerin başının üstünde dönecek bu dünya, Allah böyle murat etmiştir. Şimdi kâfirler alıp kendi kafalarından, fırın harareti oluşturmuş bu dünyayı bizim başımıza getirdiler. Bilhassa İkinci Dünya Savaşı'nda bu dünya onların başında dönüyordu. Aldılar bizim başımıza koydular, çok büyük bir hayır yapıyormuş gibi belki bazıları da dünyanın başında dönmesinden hoşlanıyorlar.

Bir başka başlığımız: Aşırılık mefhumunu ele alacağız, bir on derste dinde aşırılık ne manaya geliyor, nelerde aşırılık var, nelerde yok, Ebu Zer radiyallahu anh aşırı mıydı, Muaviye radiyallahu anh aşırılığı olmayıp eksi manada aşırı mıydı, bunu konuşacağız. Ve bu ümmetin yarınının planlamasını ve bu planlamanın zorunlu gereği olan cihadı konuşacağız bir başlık olarak.

İnşallah bir sonraki dersimizde mukaddimeden başlayacağız. Ben burada yirmi tane ayet, hadis on gün araştırıp getirip okurum, on dakikalığına bir yerden bakma ihtiyacı bile hissedilirse, hissedersen nihayetinde iki şeyi de yapmak istemiyorum arkadaşlar; daha değerlisini yapabilecekken üç numara büyük bir ayakkabıyı insanlara vermenin manası yok diye de düşünüyorum.

Burada konuştuğumuz ve bize hatırlatılan şeyleri elbette Allah hatırlamamızı, dinlememizi istediği için konuşuyoruz. Bizi böyle Allah çıkarıyor, sizi buraya getirdi, dinletiyor. Eğer ben anlatırım da bunlar daha fazla rehavete, ürküntüye sebep olursa bile mümin kardeşlerimi vebale sokmuş olurum. Öyle yapmamak için bakarım ki faydası yok, "hasbunallahu ve nimel vekil" derim, kendi başımdan atarım dünyayı, nerede dönerse dönsün, gerisine devam ederiz.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.